

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/149/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416202463
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:8416202463.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: F. T., W.. XX.XX.XXXX, F. Q. XXX/XXX, M., zast. advokátom JUDr. Petrom Pompom, so sídlom Na letisko 100, Poprad, proti žalovaným: 1/ Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, 2/ TK Mobil s.r.o., so sídlom Muránska 2574/15, Spišská Nová Ves, IČO: 44 568 827, zast. advokátom JUDr. Martinom Špakom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, o zaplatenie 25.000 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 08.04.2019, č.k. 7Csp/141/2017-252, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému 2/ **p r i z n á v a** proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa voči žalovaným 1/ a 2/ domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 25.000 eur, a žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobkyni náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uviedol obsah žaloby a argumentáciu žalobkyne, ktorá poukázala na to, že dňa 08.02.2016 uzatvorila so žalovaným 1/ zmluvu o poskytovaní verejných služieb (za žalovaného 1/ zmluvu podpísal jeho splnomocnenec žalovaný 2/), predmetom ktorej bolo poskytovanie verejnej služby Balík Magio Televízia L. Po tom, čo telefonicky uviedla, že nie je schopná si sama nainštalovať technické zariadenie, sa bol jej manžel informovať v pobočke U. V. na zapojenie zariadenia a služby. Tvrdila, že predajca po ukončení telefonátu s technickým pracovníkom žalovaných uviedol, že títo sa boja chodiť do časti I. M., kde je lokalita iba rómskeho etnika. Predajca s ňou uzatvoril ďalšiu zmluvu o pripojení s tým, že toto pripojenie bude po technickej stránke realizované na uvedenej adrese. Žalovaní 1/ a 2/ jej následne doručili odstúpenia od oboch zmlúv datované 17.02.2016 a 26.02.2016, pretože objednanú a v zmluvách vymedzenú službu nie je možné na požadovanej adrese zriadiť z dôvodu technickej neuskutočiteľnosti. Tvrdila, že možnosť pripojenia predmetnej služby neprišiel overiť technik. Služba Magio Sat je pritom na danej ulici využívaná v niektorých domoch so zmiešaným rómskym ale aj nerómskym obyvateľstvom. Mala za to, že dôvodom neinštalácie služby bola jej rasová a etnická príslušnosť, a že žalovaní porušili zásadu rovnakého zaobchádzania v poskytovaní tovarov a služieb tým, že ju identifikovali ako príslušníčku rómskeho etnika (aj keď ona sama nemá typické črty, ktoré by ju identifikovali ako rómsku ženu) podľa adresy na ktorej býva,

pretože ide o lokalitu I. M. U. I. V., v ktorej býva rómske aj nerómske obyvateľstvo a G. T. pokračuje v tejto časti obce do rómskej osady, ktorá je obývaná iba rómskym obyvateľstvom. Argumentovala, že verejná služba sa stala pre ňu a jej rodinných príslušníkov nedostupnou z dôvodu ich príslušnosti k rómskemu etniku, keď boli žalovanými identifikovaní ako Rómovia v priamej súvislosti s uvedením adresy, ktorá je obývaná rómskym obyvateľstvom. Porušením zásady rovnakého zaobchádzania žalovanými bolo priamo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne a jej rodinných príslušníkov vyvolaním dojmu menejcennosti voči väčšinovému nerómskemu obyvateľstvu a boli porušené ich ľudské práva. Žalobkyňa tvrdila, že utrpela psychologickú ujmu a týmto protiprávnym konaním žalovaných bola zasiahnutá jej dôstojnosť v obzvlášť závažnej miere. Tým, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania pri poskytovaní služieb a tovarov, ktoré žalovaní 1/ a 2/ poskytujú ako službu verejnú a prístup k tejto službe jej bol odmietnutý na základe príslušnosti k rase a rómskej národnosti, bolo vážne porušené jej právo na poskytnutie takejto verejnej služby a značným spôsobom znížená jej dôstojnosť.

3. Ďalej poukázal na argumentáciu žalovaných, ktorí so žalobou nesúhlasili. Žalovaný 1/ potvrdil uzavretie zmlúv so žalobkyňou prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu žalovaného 2/. Uviedol, že technik vykonal obhliadku požadovaného miesta poskytovania služby, avšak na základe realizovaných meraní vyhodnotil službu ako neuskutočniteľnú pre technický problém spočívajúci v tom, že žalobkyňa má byť orientovaný tak, že nie je možné upevniť a nasmerovať parabolu antény na správny azimut, a teda služba by nebola po inštalácii na byte žalobkyne funkčná. Parabola antény sa dá umiestniť jedine na strechu, inštalácia na strechu je však komplikovaná a žalovaný 1/ ju nevykonáva z dôvodov zachovania bezpečnosti a ochrany zdravia technikov pri práci, súčasne stav a konštrukcia strechy nespĺňa parametre požadované na montáž konzoly technikom. Pri šetrení technikom nebolo nutné kontaktovať zákazníka, pretože možnosť zriadenia služby je možné zistiť vonkajšou obhliadkou. Práve z dôvodu technickej neuskutočniteľnosti nebolo možné službu zriadiť a žalobkyňu oznámil zánik zmlúv. Zdôraznil, že dôvodom, pre ktorý neposkytol službu, nebola príslušnosť žalobkyne k rómskej etnickej skupine, ani umiestnenie stavby v rómskej časti obce, ale nedostatočné predpoklady jej zriadenia, spočívajúce v parametroch bytu a bytového domu na požadovanom mieste poskytovania služby. Poukázal na to, že na adrese bytu, kde žalobkyňa žiadala zriadiť službu, neskôr v máji 2016 zriadil službu inej zákazníčke, T. E. T., ktorá však má byť na opačnej strane domu, a preto sa v jej prípade nevyskytol pri montáži na byte problém s umiestnením a nasmerovaním paraboly antény. Uviedol, že bez akýchkoľvek výhrad opakovane uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní verejných služieb a rovnako zaobchádza so zákazníkmi akéhokoľvek etnika, rasy či národnosti a služby neposkytuje zákazníkovi výlučne zo zákonných dôvodov. Vysvetlil, že predbežný údaj o technickej dostupnosti služieb na jeho webovej stránke sa týka základných predpokladov telekomunikačnej siete pre zriadenie služby v danej lokalite a nezohľadňuje konkrétne podmienky na zriadenie služby v požadovanom mieste poskytnutia a podrobne objasnil postup pri zriaďovaní služby. Uviedol, že žalobkyňa tvrdí, že býva na adrese T. XXX/XX, M., hoci na tejto adrese v skutočnosti nebýva, nemá na tejto adrese trvalý pobyt a nemá k predmetnej nehnuteľnosti ani žiadne užívacie právo. Nakoľko túto svoju domnelú adresu zadala aj do Zmluvy o poskytovaní služieb ako adresu umiestnenia služby, hoci v skutočnosti mala evidentný záujem umiestniť službu v dome bez súpisného čísla, ktorý obýva, služba tam na základe uzavretej Zmluvy o poskytovaní verejných služieb nemohla byť zriadená. Žalobkyňa si sama spôsobila nemožnosť inštalácie, keď uviedla nesprávnu adresu. Po uzavretí Zmluvy o poskytovaní verejných služieb so žalobkyňou cestou technika šetrením primeraným a obvyklým spôsobom zistil technickú neuskutočniteľnosť zriadenia služby na zadanej adrese umiestnenia služby podľa zmluvy, a to na severnej strane H. T. XXX/XX z dôvodu nevhodnej orientácie bytu a na južnej strane z dôvodu neexistencie potrebného súhlasu na zriadenie služby. V takom prípade je zánik Zmluvy o poskytovaní verejných služieb odôvodnený v zmysle a spôsobom podľa časti III. článok 1 ods. 13 posledná veta VOP. Žalovaný 2/ namietal, že nie je v konaní pasívne legitimovaný, nakoľko nie je v žiadnom právnom vzťahu so žalobkyňou a vystupoval len ako splnomocnený zástupca žalovaného 1/ pri podpise zmluvy, ktorej účastníkom nie je a nezodpovedá ani za dostupnosť služieb tvoriacich predmet činnosti žalovaného 1/. Poprel, že by z jeho strany došlo k akémukoľvek diskriminačnému konaniu voči žalobkyňu z dôvodu rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine. Neporušil ani zásadu rovnakého zaobchádzania, naopak, prostredníctvom svojho zamestnanca opakovane uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o poskytovaní verejných služieb, avšak následne už s vecou nič nemá, technickú uskutočniteľnosť nepreveruje.

4. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 06.08.2007 vydala I. M. T. Č.. L.-XXX/XX-R. stavebné povolenie L. T. E. Y. A. na stavbu rodinného dvojdomu U. I. M. na T. L. T.. Č.. XX/X E. XX/

X, V. Ú. M. A. U. A. N. Č. XXX E. Č. XXX vyplýva, že vlastníkom rodinného domu na T. XXX/XX U. M. R. L. T. E. L. V. T. Č. XX/X U. V. Ú. M., na V. R. M. C. H. T., L. L. T. E. A. T..

Dňa 18.05.2015 splnomocnil žalovaný 1/ žalovaného 2/, aby v mene a na účet žalovaného 1/ vykonával všetky právne úkony súvisiace s vyhľadávaním záujemcov o uzatvorenie zmlúv o poskytovaní verejných služieb alebo iných služieb žalovaného 1/, s dojednávaním predaja a/alebo predajom koncových zariadení a príslušenstva k nim, prípadne iného tovaru, sprostredkovaním a dojednávaním aktivácie a predaja doplnkových a ostatných elektronických komunikačných služieb a iných služieb, ďalšími činnosťami vykonávanými pre žalovaného 1/ v rámci výkonu obchodného zastúpenia, prijímaním súhlasu na inkaso v SEPA od platiteľov, prijímaním úhrad za služby žalovaného 1/.

Dňa 08.02.2016 uzatvorili žalovaný 1/ ako podnik a žalobkyňa ako účastník (fyzická osoba - nepodnikateľ) Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - balík služieb Č. XXXXXXXXXXXX, pričom žalobkyňa uviedla E. T.W. XXX/XX, M., ktorá bola podľa zmluvy aj adresou umiestnenia. Listom zo dňa 17.02.2016 oznámil žalovaný 1/ žalobkyni, že pri realizácii jej požiadavky bolo zistené, že ňou objednanú službu nie je možné na požadovanej adrese umiestnenia zriadiť z dôvodu technickej neuskutočiteľnosti, a preto s odvolaním sa na ust. § 43 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z.z. je dňom doručenia listu naplnená rozvázovacia podmienka a zmluva Č. XXXXXXXXXXXX v celom rozsahu zaniká. Dňa 17.02.2016 uzatvorili žalovaný 1/ ako podnik a žalobkyňa ako účastník (fyzická osoba - nepodnikateľ) Zmluvu o poskytovaní verejných služieb - balík služieb Č. XXXXXXXXXXXX, pričom žalobkyňa uviedla adresu T.W. XXX/XX, M., ktorá bola podľa zmluvy aj adresou umiestnenia. Predmetom zmluvy bol záväzok podniku zriadiť pripojenie k satelitnej družici, ak bolo v zmysle časti „Typ zariadenia“ v tabuľke č. 1 dohodnuté zariadenie služby prostredníctvom technika a ak je zariadenie technicky uskutočiteľné v dohodnutom mieste umiestnenia koncového bodu siete, a to v lehote 30 dní odo dňa uzavretia zmluvy, ak sa zmluvné strany nedohodnú na predĺžení tejto lehoty. Ak takéto zariadenie nie je technicky uskutočiteľné, táto zmluva zaniká dňom doručenia oznámenia podniku o tejto skutočnosti účastníkovi. Toto ustanovenie sa neuplatní, ak bol dohodnutá samoinštalácia účastníkom. Listom zo dňa 26.02.2016 oznámil žalovaný 1/ žalobkyni, že pri realizácii jej požiadavky bolo zistené, že ňou objednanú službu nie je možné na požadovanej adrese umiestnenia zriadiť z dôvodu technickej neuskutočiteľnosti. Preto je s odvolaním sa na ust. § 43 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z.z. dňom doručenia listu naplnená rozvázovacia podmienka a zmluva Č. XXXXXXXXXXXX v celom rozsahu zaniká.

Súd prvej inštancie ustálil, že súčasťou oboch zmlúv boli Všeobecné podmienky pre poskytovanie verejných služieb žalovaného 1/ („VOP“) a Osobitné podmienky pre poskytovanie služieb televízie, z ktorých zistil, že podľa časti III. ods. 7 písm. a) VOP podnik má právo odmietnuť uzavretie zmluvy ak poskytovanie služby na požadovanom mieste alebo v požadovanom rozsahu je technicky neuskutočiteľné alebo by bolo možné len s vynaložením neprimerane vysokých nákladov. Podľa časti III. ods. 13 VOP zariadenie služby môže byť dostupné len vo vybraných lokalitách, v rozsahu technických alebo prevádzkových možností podniku alebo ak sú splnené iné podmienky objektívne potrebné na jej riadne poskytovanie v požadovanom umiestnení koncového bodu siete, spočívajúce najmä v získaní potrebných povolení, súhlasov alebo iné podmienky stanovené podnikom. Podmienkou pre zariadenie je aj preukázanie, že účastník je vlastníkom alebo oprávneným užívateľom nehnuteľnosti, v ktorej sa má umiestniť koncový bod siete a umožnenie podniku využívať vnútorné rozvody potrebné na pripojenie koncového bodu siete. Ak podnik šetrením po uzavretí zmluvy zistí technickú neuskutočiteľnosť zariadenia (vrátane prípadu nezabezpečenia resp. neposkytnutia príslušných súhlasov), zmluva zaniká v celom rozsahu okamihom doručenia písomného oznámenia účastníkovi; žiadna zo strán nemá nárok na náhradu škody vzniknutej v dôsledku takéhoto zániku zmluvy. Podľa časti III. ods. 1 VOP dostupnosť služby v rámci pokrytia jednotlivých lokalít a technológií je možné overiť na Internetovej stránke. Takéto overenie má len informatívny charakter.

Faktúrou zo dňa 03.03.2016 fakturoval žalovaný 1/ žalobkyni cenu za Ťuki v sume 0,04 eur. Dňa 26.05.2016 uzatvorili žalovaný 1/ a E. T. Zmluvu o poskytovaní verejných služieb, balík služieb Č. XXXXXXXXXXXX, pričom účastníčka uviedla E. T. XXX/XX, M., ktorá bola podľa zmluvy aj adresou umiestnenia.

Z písomného vyjadrenia T. Q., zamestnanca žalovaného 1/, zistil, že v období februára 2016 im bola zadaná úloha prešetriť možnosť zariadenia služby Magio Sat na adrese M. XXX/XX G. Ž. Po príchode na danú adresu menovaná nebola prítomná a na udaný telefónny kontakt nereagovala, preto sa na danej adrese pýtali prítomných kde býva a či tam nie je prítomná. Bolo im povedané, že býva vzadu. Po prešetrení skonštatovali, že sa jedná o severnú časť domu a na túto časť domu nie je možné namontovať anténu. Na otázku, či môžu anténu namontovať na prednú stranu domu (južnú), im bolo prítomnou domácou, ktorá obývala byt na prednej strane, povedané, že im ďalšiu anténu namontovať nedovolí.

Toto je bežný postup, pri každej objednávke zisťujú všetky možnosti na zriadenie služby, podľa toho majú aj variabilnú zložku mzdy, teda majú záujem na zriadení.

L. Y. T., manžel žalobkyne, uviedol, že bol prítomný len pri uzatváraní druhej zmluvy v predajni T-mobilu, kde taký chlapec, zamestnanec T-mobilu, ktorý to overoval a niekam volal, povedal, že technik odmieta ísť na tú adresu, lebo že to je T.W. G., ktorá je v osade, že sa tam bojí ísť. Žiaden technik u nich od roku 2016 nebol a nikto im nedal nič podpísať. Uviedol, že v tej predajni bol s nimi aj malý syn a V. R. e malé mesto a ľudia sa im smiali, lebo si mysleli, že byvajú v osade. Jeho deti sa ho pýtali, kedy budú pozerať rozprávky a on im musel povedať, že asi nebudú, pretože sú cigáni. Následne si objednali inú televíziu od Skylinku a tá im funguje a nie je na streche, ale na stene asi vo výške troch metrov. Adresa, na ktorej chceli mať zriadenú tú službu, je T. G., lenže nemajú súpisné číslo, lebo nemajú skolaudovaný dom.

Z vyjadrení L. K. Y. T., zamestnanca žalovaného 1/, zistil, že v rokoch 2014 až 2015 budoval žalovaný 1/ novú satelitnú platformu na pozícii jeden stupeň západne a na základe fotodokumentácie, ktorú mu technici poskytli, zistil, že byť je orientovaný na sever, pričom za použitia štandardných inštalačných materiálov a pomôcok nie je možné zriadiť satelitnú službu. Pre štandardné poskytovanie služieb používa žalovaný 1/ dva typy konzol pre umiestnenie parabolickej ofsetovej antény, štandardnú konzolu na stenu rôznych dĺžok a balkónové konzoly. V prípade, ak je uskutočňovaná inštalácia neštandardne, tak si zákazník musí zabezpečiť miesto alebo inštalačnú konzolu, čo bude zodpovedať nejakým technickým parametrom a možnostiam inštalácie. Žalovaný 1/ štandardne neinštaluje paraboly alebo konzoly na strechu z dôvodu možného poškodenia strechy a ďalších vecí s tým súvisiacich, a nie je to ani zahrnuté v cene za inštalačnú službu. Vysvetlil, že ak by technici chceli zriadiť v tomto prípade konzolu, mali by možnosť iba na druhej strane budovy (južnej) odtiaľ by si zriadenie služby vyžiadalo inštaláciu dvakrát koaxiálneho káblu do severnej časti budovy vŕtaním v nepríslušnom byte, pokiaľ by tam neexistovali nejaké otvory na vedenie káblov alebo nejaké chráničky.

5. Vec právne posúdil podľa ust. § 2 ods. 1 a 2, § 2a ods. 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 a 3, § 11 ods. 1 a 2 zák. č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a podľa ust. § 43 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z.z. a dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Zhrnul, že žalobkyňa sa domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu nedodržania zásady rovnakého zaobchádzania pri poskytovaní tovarov a služieb zo strany žalovaných 1/ a 2/. Tvrdila, že napriek uzatvoreniu dvoch zmlúv o poskytovaní verejných služieb, jej služba dohodnutá v zmluvách nebola poskytnutá resp. zriadená z dôvodu jej rasovej a etnickej príslušnosti a identifikovania jej rómskeho pôvodu podľa adresy bydliska (keď ona sama nemá typické črty, ktoré by ju identifikovali ako rómsku ženu). Žalovaný 1/ tvrdil, že jediným dôvodom neposkytnutia služby bola jej technická neuskutočniteľnosť. Žalovaný 2/ namietal, že nie je pasívne legitimovaný, keďže nie je v žiadnom právnom vzťahu so žalobkyňou a nie je ani účastníkom zmluvy, ktorú opakovane ako splnomocnený zástupca žalovaného 1/ so žalobkyňou uzatvoril. Obaja žalovaní tvrdili, že sa žiadneho diskriminačného konania voči žalobkyni nedopustili.

6. Z obsahu podaní a tvrdení žalobkyne vyvodil, že mala za to, že zo strany žalovaných došlo k priamej diskriminácii. Vysvetlil, že priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. Súhlasil s argumentom žalovaného 2/, že žalobkyňa ani len neoznačila také jeho konanie, ktorým by mala byť diskriminovaná. Ustálil, že žalovaný 2/ bol žalovaným 1/ splnomocnený najmä na úkony spojené s uzatváraním zmlúv o poskytovaní verejných služieb, ktoré uzatváral v mene a na účet žalovaného 1/. Žalovaný 2/ nie je účastníkom týchto zmlúv, nevyplývajú mu z nich žiadne práva ani povinnosti, nepreveruje technickú uskutočniteľnosť dohodnutej služby, ani nevykonáva zriadenie služby u jednotlivých zákazníkov (tieto činnosti si zabezpečuje sám žalovaný 1/). S poukazom na nespornú skutočnosť, že žalovaný 2/ so žalobkyňou dvakrát uzatvoril zmluvu o poskytovaní verejných služieb tak, ako žiadala, nemal za zrejmé, akým spôsobom mal žalovaný 2/ so žalobkyňou zaobchádzať menej priaznivo, ako zaobchádzal s inou osobou v porovnateľnej situácii (teda zrejme so zákazníkom z väčšinového nerómskeho obyvateľstva). Zdôraznil, že žalobkyňa (ani svedok - jej manžel) neuvádzala, že by sa k nej v predajni žalovaného 2/ jeho zamestnanci správali akýmkoľvek nepriaznivým spôsobom, odlišným od správania sa k zákazníkom nerómskeho pôvodu. Vyhodnotil, že pokiaľ aj bola v jeho predajni niektorým z jeho zamestnancov žalobkyni poskytnutá informácia, že technici sa boja ísť do osady, je zrejmé, že muselo ísť o sprostredkovanú informáciu (možno od technikov žalovaného 1/ resp. od nezistenej osoby), pretože žalovaný 2/ nepreveruje technickú uskutočniteľnosť dohodnutej služby, ani nevykonáva zriadenie služby u jednotlivých zákazníkov. Uvedené preto nemalo žiaden vplyv na rozsah a kvalitu služieb poskytnutých žalobkyni zo strany žalovaného 2/, tento zjavne

poskytol žalobkyni všetky služby, ktoré poskytoval aj ostatným svojim zákazníkom a so žalobkyňou dvakrát uzatvoril zmluvu o poskytovaní verejných služieb, tak ako žiadala. Žalobkyňa teda sama ani neuviedla, akým spôsobom mal žalovaný 2/ nedodržať zásadu rovnakého zaobchádzania a nevyplynulo to ani z vykonaného dokazovania. Preto žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

7. Konštatoval, že vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobkyňa tvrdila, že tento odstúpil od uzatvorených zmlúv a neposkytol jej dohodnutú službu z dôvodu, že ju identifikoval ako príslušníčku rómskeho etnika. Zdôraznil, že predmetom konania nebolo posudzovať správnosť postupu žalovaného 1/ vo všeobecnosti, teda či tento postupoval dôsledne v súlade s uzatvorenými zmluvami, všeobecnými obchodnými podmienkami, či internými postupmi resp. prípadne so zákonom o elektronických komunikáciách, keďže žalobkyňa sa nedomáhala plnenia zo zmluvy. Predmetom konania bolo iba posúdenie otázky, či to, že žalovaný 1/ žalobkyni v zmluve dohodnutú službu neposkytol, bolo motivované tým, že žalobkyňa je príslušníčka rómskeho etnika, a teda či došlo zo strany žalovaného k jej diskriminácii z tohto dôvodu. V tejto súvislosti poukázal na to, že posudzovanie tejto otázky sťažovala skutočnosť, že žalobkyňa uviedla v oboch zmluvách adresu umiestnenia odlišnú od skutočnej adresy nehnuteľnosti, v ktorej chcela dohodnutú službu zriadiť. V zmluve uviedla adresu T. XXX/XX, M., pričom však žalobkyňa býva a chcela zriadiť službu v nehnuteľnosti, ktorá nemá súpisné číslo, nakoľko nie je skolaudovaná, čo uviedol vo svojej výpovedi manžel žalobkyne. Sama žalobkyňa pritom v konaní ani netvrdila, že by pri uzatváraní zmluvy žalovaných na túto skutočnosť upozornila. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ majúci na zreteli dôkazné bremeno v zmysle ust. § 11 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z., potom produkoval dôkazy o technickej neuskutočniteľnosti služby na inej nehnuteľnosti (uvedenej v zmluve), ako chcela službu zriadiť žalobkyňa (písomné vyjadrenie T. Q., výpoveď L. K.. Y. T., technické podklady), a preto ani nemalo význam bližšie tieto dôkazy vyhodnocovať. Za irelevantnú vyhodnotil tiež skutočnosť, že v súčasnosti má žalobkyňa zriadenú rovnakú službu od iného operátora, pretože túto má zriadenú na inej nehnuteľnosti, ako bola uvedená v zmluve. Ďalej vyhodnotil, že skutočnosť, že by žalovaný 1/ telefonicky oznámil žalobkyni, že jeho technici do rómskej osady nechodia, a preto neprídu k nej, nebola v konaní preukázaná, a žalovaný 1/ to popieral. Žalobkyňa spochybňovala skutočnosť, že by technici žalovaného 1/ boli naozaj preverovať technickú uskutočniteľnosť v mieste jej bydliska v čase uzatvorenia zmlúv, keď poukazovala okrem iného na to, že jej bola doručená plyšová hračka Ťuki, z čoho vyvodzovala, že žalovaný 1/ musel vedieť, kde býva. Uvedené však žalovaný 1/ vysvetlil tým, že tieto hračky nedoručujú jeho zamestnanci, ale poštový podnik.

8. Za najpodstatnejšiu skutočnosť, ktorá svedčí o tom, že žalovaný 1/ nebol pri neposkytnutí danej služby motivovaný tým, že žalobkyňa je príslušníčka rómskeho etnika, vyhodnotil, že žalovaný 1/ preukázal, že bežne poskytuje a aj v roku 2016 poskytoval svoje služby príslušníkom rómskeho etnika, aj v osadách s prevažne rómskym obyvateľstvom (dôkazy ním predložené ani žalobkyňa nespochybňovala). Žalovaný 1/ tiež niekoľko mesiacov po uzatvorení zmlúv so žalobkyňou, konkrétne v máji roku 2016 (v čase, keď mu ešte nebola doručená žaloba žalobkyne, tá mu bola doručená až 24.08.2016) uzatvoril rovnakú zmluvu s E. T., ktorá je príslušníčka rómskeho etnika (čo potvrdila samotná žalobkyňa), príbuzná žalobkyne, a zriadil jej službu na rovnakej adrese, akú uviedla v zmluve žalobkyňa. Vyjadril názor, že vzhľadom na tieto skutočnosti sa javí byť veľmi nepravdepodobné, že by žalovaný 1/ požadovanú službu neposkytol práve žalobkyni z dôvodu jej etnickej príslušnosti, keď v rovnakom období bežne poskytoval svoje služby osobám rovnakého etnického pôvodu, a to aj na rovnakej adrese, akú uviedla v zmluve žalobkyňa. Ak by sa teda aj žalovaný 1/ dopustil nejakej chyby vo svojom postupe, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, je možné s veľkou pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou konštatovať, že dôvodom neposkytnutia služby žalobkyni a ukončenia zmlúv musel byť iný dôvod, ako príslušnosť žalobkyne k rómskemu etniku. Vysvetlil, že inak by totiž musel dospieť k úplne iracionálnemu záveru, že žalovaný 1/ zaobchádzal so žalobkyňou menej priaznivo, ako zaobchádzal s inými príslušníkmi rómskeho etnika z dôvodu, že bola príslušníčkou rómskeho etnika. Preto zamietol žalobu aj voči žalovanému 1/.

9. Na záver uviedol, že žalobkyňa nijak nevysvetlila, prečo sa domáha iba náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a nie inej satisfakcie v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z., prečo by iné primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce a nezodôvodnila ani požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovaným 1/ a 2/, plne úspešným v konaní, priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, žiadala ho zmeniť a jej žalobe vyhovieť. V prvom rade argumentovala tým, že tak ako žalovaný 1/, je aj žalovaný 2/ aktívne legitimovaný (zrejme mala na mysli pasívne legitimovaný - pozn. odvolacieho súdu), pretože poskytuje služby ako predajca na svoj účet a sprostredkováva predaj produktov pre žalovaného 1/. Uviedla, že zákazník, ktorý využíva telekomunikačné služby, ktoré sú dostupné v predajniach, prichádza do styku so zamestnancami a zástupcami, pričom nemôže rozlišovať a rozpoznať, či konajú za sprostredkovateľa služby, alebo priamo za poskytovateľa tejto služby, keďže dané obchodné miesta sú označené iba obchodným názvom telekomunikačného operátora, ako poskytovateľa služby. Poukázala na to, že žalovaný 2/ potvrdil, že s ňou uzatvoril zmluvy, ale ďalej iba zisťne a účelovo tvrdil, že s vecou nič nemá. Ak žalovaný 2/ tvrdil, že nie je v konaní pasívne legitimovaný, nakoľko s ňou nie je v žiadnom právnom vzťahu, uviedla, že je v právnom vzťahu k žalovanému 1/ a teda je aktívne legitimovaný. Mala však za to, že otázku aktívnej a pasívnej legitimácie si mal súd prvej inštancie vyjasniť a ustáliť na začiatku súdneho konania po podaní žaloby na predbežnom právnom posúdení sporu, a nie až v rozsudku. Dôkazy produkované žalovanými označila za nepriame dôkazy a hodnotila ich ako druhoradé až terciálneho charakteru, ktoré mali preukázať neurčitosť v jej tvrdeniach a jej slabú subjektívnu stránku vo veci rozpoznať ich relevantnú silu. Súdu prvej inštancie vytkla, že vykonal účelové dokazovanie a toto prijal za svoje a pojal ho do rozsudku. Uviedla, že miesto poskytnutia služby nebolo miestom jej trvalého pobytu, za týchto okolností boli obe zmluvy uzatvárané. Podmienkou uzatvárania zmlúv nebolo predloženie stavebného povolenia, ani doložiť právny vzťah k danej nehnuteľnosti. Poukázala na to, že zmluvy boli formulárové a podpisovala ich ako spotrebiteľ bez možnosti namietať zmenu. Písomné vyjadrenie T. Q., kde sa vyjadruje k okolnostiam šetrenia na mieste na T. Č.. XXX/XX, ako dôkaz, produkovaný žalovaným 1/, označila za účelový a mala za to, že tento dôkaz nie je možné overiť iným dôkazom a ani interným záznamom žalovaných o vykonaní šetrenia na mieste. Žalovaní nepreukázali, ktorý technik mal vykonať technickú uskutočniteľnosť na mieste. S poukazom na časový okamih uzatvorenia zmlúv a odstúpenia od nich považovala za evidentné, že technik od podpisu zmluvy až do odstúpenia od oboch zmlúv nebol na uvedenej adrese a nevykonal ani technickú kontrolu nehnuteľnosti v danom čase. Uviedla, že v čase, kedy žalovaný 1/ odstúpil od oboch zmlúv, nemal žiadne informácie o technickej dostupnosti služby a odstúpenie podložil formálnym výrokom s odkazom na Všeobecné obchodné podmienky, a len z dôvodu podania žaloby predložil písomné vyjadrenie svedka, ktoré hodnotila ako vymyslený a teda falošný dôkaz a súd k nemu nemal prihliadať. Vyjadrila tiež názor, že žalovaným 1/ predložená zmluva uzatvorená s E. T., nemá s jej prípadom časovú ani vecnú súvislosť, a bola predložená iba z dôvodu rovnakej adresy (T. G.). Dôkaz svedkom K. T. považovala za sprostredkovaný. Dokazovanie bolo podľa jej názoru vykonané len nepriamymi dôkazmi a súdu prvej inštancie vytkla, že ich vyhodnotil rozporne. Skutočnosť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí za podstatnú okolnosť prejednávanej veci považoval to, že žalovaný 1/ preukázal, že bežne poskytuje resp. poskytoval v roku 2016 svoje služby aj príslušníkom rómskeho etnika, a to aj v osadách s prevažne rómskym obyvateľstvom, ako aj to, že niekoľko mesiacov po uzatvorení zmlúv s ňou, uzatvoril zmluvu s E. T. (v čase keď mu ešte nebola doručená žaloba), označila za alibizmus a arbitrárnosť v rozhodovaní. Záverom uviedla, že žalovaní neuniesli dôkazné bremeno ohľadom toho, prečo neposkytli službu podľa uzatvorenej zmluvy a to dvakrát po sebe. Mala tiež za to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností v prejednávanom antidiskriminačnom spore.

11. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný 1/, ktorý v súvislosti s jej tvrdeniami ohľadom hodnotenia dôkazov, ktoré v konaní predložil, poukázal na čl. 15 C.s.p. ako aj na ust. § 187 ods. 1, § 191 ods. 1 C.s.p.. Zopakoval, že ak malo byť zamýšľané miesto poskytnutia služby odlišné od trvalého bydliska žalobkyne, mala to žalobkyňa uviesť pri uzatváraní zmluvy, v časti, ktorú vyplní účastník. Žalobkyňa však ako adresu umiestnenia služby opakovane uviedla adresu jej trvalého bydliska. Uviedol, že Zmluva o poskytovaní verejných služieb bola uzatvorená s E. T. dňa 26.05.2016, teda pred tým ako získal znalosť o podaní žaloby žalobkyňou. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že žaloba mu bola spolu s výzvou na vyjadrenie zaslaná dňa 24.08.2016 a prílohy dodatočne mailom až dňa 07.09.2016, z čoho jednoznačne vyplýva, že názor žalobkyne o účelovom uzatvorení zmluvy L. E. T. s cieľom vyprodukovať dôkaz v spore, možno označiť za nepodarenú špekuláciu. Zdôraznil, že T. Q. je technikom telekomunikačných sietí zamestnaným v spoločnosti Slovak Telekom, a.s., ktorý posudzoval technickú uskutočniteľnosť služby žalobkyne v teréne, tak ako to vyplýva z jeho písomného vyjadrenia. Záverom dodal, že k ostatným tvrdeniam uvádzaným v odvolaní sa už v priebehu konania vyjadril.

12. Žalovaný 2/ navrhol v reakcii na odvolanie žalobkyne napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní a považoval ich za zavádzajúce a bez

právneho základu. Opätovne spochybnil svoju pasívnu procesnú legitímáciu a zdôraznil, že je iba splnomocneným zástupcom žalovaného 1/ a pri akomkoľvek uzatváraní zmlúv o pripojení koná v jeho mene. K tvrdeniam žalobkyne, že súd prvej inštancie si mal vyjasniť a ustáliť už na začiatku konania aktívnu a pasívnu legitímáciu uviedol, že práve žalobkyňa ako dominus litis v civilnom konaní je kvalifikovanou osobou na posúdenie danej skutočnosti. Poukázal na to, že sa opakovane počas konania dožadoval toho, aby žalobkyňa označila diskriminačné konanie, ktorého sa mal on dopustiť, avšak žalobkyňa si túto základnú povinnosť nesplnila. S poukazom na zákon č. 365/2004 zdôraznil, že on je v takomto prípade nositeľom dôkazného bremena, a preto bola žalobkyňa povinná nezameniteľne označiť jeho diskriminačné správanie tak, aby mohol adekvátne na jej tvrdenia reagovať. Žalobkyňa však nebola schopná uviesť diskriminačné správanie, ktorého sa mal on dopustiť. Neoznačila ho ani v odvolaní, a to ani vo vzťahu k žalovanému 1/. Zdôraznil, že preukázateľne dvakrát splnil to, čo žalobkyňa požadovala, teda uzavretie zmluvy, čím je vyvrátené jej tvrdenie o diskriminácii. S poukazom na čl. 15 ods. 2 C.s.p. uviedol, že nevie čo mala žalobkyňa na mysli, ak uvádzala, že dôkazy produkované žalovanými 1/ a 2/ možno hodnotiť ako druhoradé až s treťoradým významom či charakterom. Zdôraznil, že žalovaný (pravdepodobne mal na mysli žalovaného 1/ - pozn. odvolacieho súdu) sa jasne vyjadril k dôvodom, pre ktoré nebolo možné nainštalovať službu požadovanú žalobkyňou a jeho zdôvodnenie je úplne presvedčivé a postačujúce. V súvislosti s odvolacími dôvodmi podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) a f) C.s.p., uvedenými žalobkyňou, mal zato, že dané odvolacie dôvody boli použité iba ako formálna náležitosť odvolania, pričom obsah odvolania v žiadnom prípade nenapĺňa predmetné odvolacie dôvody.

13. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

14. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (keď procesné vady ani neboli v odvolaní žalobkyne namietané) v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. V takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať.

17. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobkyňou uplatneného nároku ako aj ohľadom tvrdení žalovaných 1/ a 2/, ktoré uvádzali na svoju obranu, a riadne zistil skutkový stav veci. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správny skutkovým záverom, a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie náhrady za jej nemajetkovú ujmu vo výške 25.000 eur, ktorá jej mala vzniknúť ňou tvrdenou diskrimináciou (nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania pri poskytovaní tovarov a služieb zo strany žalovaných 1/ a 2/), a ktorá mala spočívať v opakovanom neposkytnutí zmluvou dohodnutej služby žalovaným 1/, podľa tvrdenia žalobkyne z dôvodu jej príslušnosti k rómskemu etniku, keď jej rómsky pôvod mal byť identifikovaný podľa obydlija resp. adresy bydliska. Súd prvej inštancie vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 2 ods. 1 a 2, § 2a ods. 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 a 3, § 11 ods. 1 a 2 zák. č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a podľa ust. § 43 ods. 1 zák. č. 351/2011 Z.z., ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobkyne aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou sporových strán, správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a podrobne zdôvodnil svoje právne úvahy. Odvolací súd s jeho závermi súhlasí. V

konaní bolo preukázané, a ani nebolo sporné, že žalovaný 1/ uzavrel so žalobkyňou prostredníctvom žalovaného 2/ dve vyššie špecifikované zmluvy, a že jej dohodnutú službu neposkytol. Žalobkyňa tvrdila, že dôvodom neposkytnutia služby bola jej rasová a etnická príslušnosť a identifikovanie jej rómskeho pôvodu (podľa obydlija resp. adresy bydliska), žalovaný 1/ tvrdil, že dôvodom neposkytnutia služby bola jej technická neuskutočniteľnosť. Vo vzťahu k žalovanému 2/ žalobkyňa ani neuviedla, aké jeho konanie malo byť voči nej diskriminačné, keď žalovaný 2/ opakovane požiadavku žalobkyne splnil a uzavrel s ňou uvedené zmluvy. Niet tiež žiadnych pochybností o tom, že žalovaný 2/ poskytol žalobkyňi všetky služby, ktoré poskytoval aj ostatným svojim zákazníkom. Ak potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobkyňa sama ani neuviedla, akým spôsobom mal žalovaný 2/ nedodržať zásadu rovnakého zaobchádzania a nevyplývalo to ani z vykonaného dokazovania, sú jeho závery správne. Ani odvolací súd v konaní žalovaného 2/ nezistil porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že ani žalovaný 1/ neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, keďže v konaní bolo preukázané, že neposkytnutie služby žalobkyňi nebolo z jeho strany motivované tým, že je príslušníčka rómskeho etnika, keď žalovaný 1/ preukázal, že bežne poskytuje a aj v rozhodnom čase poskytoval svoje služby príslušníkom rómskeho etnika a to aj v osadách s prevažne rómskym obyvateľstvom, o čom predložil v konaní dôkazy, ktoré ani žalobkyňa nespochybnila a niekoľko mesiacov po uzatvorení zmlúv so žalobkyňou (a pred doručením mu žaloby žalobkyne) uzatvoril rovnakú zmluvu s E. T., ktorá je príslušníčka rómskeho etnika a príbuzná žalobkyne, a zriadil jej službu na rovnakej adrese, akú uviedla v zmluve žalobkyňa. Ak potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že neposkytnutie služby žalobkyňi nebolo z dôvodu jej etnickej príslušnosti, pretože žalovaný 1/ v rovnakom období bežne poskytoval svoje služby osobám rovnakého etnického pôvodu ako má žalobkyňa, a to aj na rovnakej adrese, akú uviedla v zmluve, ale z dôvodu iného, sú jeho závery správne. Ani odvolací súd v konaní žalovaného 1/ nezistil porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Ak potom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobkyne, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočne, dokonca mimoriadne podrobne vysporiadal s argumentáciou strán sporu. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zřejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

19. Konštatuje tiež, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. V odvolaní len zopakovala rovnaké argumenty, týkajúce sa nesprávneho postupu žalovaného 1/ pri preverovaní možnosti zriadenia služby, na ktorej poskytovanie opakovane uzavrela so žalovaným 1/ zmluvu (ktorú za žalovaného 1/, v jeho mene uzavrel žalovaný 2/), ktoré prezentovala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. Navyiac, ako správne uviedol už súd prvej inštancie, predmetom sporu nebolo posudzovať správnosť postupu žalovaného 1/ vo všeobecnosti, teda či tento postupoval dôsledne, v súlade s uzatvorenými zmluvami, všeobecnými obchodnými podmienkami, či internými postupmi resp. prípadne so zákonom o elektronických komunikáciách, ale posúdenie otázky, či to, že žalovaný 1/ žalobkyňi v zmluve dohodnutú službu neposkytol, bolo motivované tým, že žalobkyňa je príslušníčka rómskeho etnika, a teda či došlo zo strany žalovaného 1/ k jej diskriminácii z tohto dôvodu, čo však z vykonaného dokazovania nevyplývalo, keď žalovaný 1/ preukázal, že svoje služby bežne poskytuje osobám rovnakého etnického pôvodu ako má žalobkyňa. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci podstatné, a dospel pritom k správne záveru o nedôvodnosti žaloby žalobkyne z podrobne vysvetlených dôvodov, uvedených v napadnutom rozhodnutí, ktoré si odvolací súd osvojil. Všetky svoje závery riadne a logicky zdôvodnil. Z obsahu

odvolania žalobkyne vyplýva, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, keď mala na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo ona tvrdí, teda, že žalovaný 1/ neoveril technickú uskutočniteľnosť služby na ňou uvedenej adrese. Tu odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie pripomína, že predmetom dokazovania nebolo posudzovanie správnosti postupu žalovaného 1/ vo všeobecnosti. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie nesprávne. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie rozhodol na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán, keď následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 C.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil a jeho postupu pri hodnotení dôkazov nie je čo vytknúť. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú.

20. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce, logické a pochopiteľné i pre laika. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením produkovaných dôkazov súdom prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. K odvolaniu žalobkyne potom uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje tiež za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán, a zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I. ÚS 97/97). Odvolacie námietky žalobkyne vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

21. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené s právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na tieto poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s tvrdeniami oboch sporových strán, a teda aj s argumentami žalobkyne, ktorá ich v odvolaní už len zopakovala, a prijal aj správne závery, ktoré aj presvedčivo a logicky zdôvodnil, by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu len opakovaním správnych záverov už vyslovených súdom prvej inštancie.

22. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému 2/ priznal voči žalobkyňi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. Žalovanému 1/, ktorý bol v odvolacom konaní taktiež plne úspešný, nárok na náhradu trov nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).